

Version 2.0, 22. maj 2021

Replik til transportministerens svar af 21. maj 2021 på spørgsmål nr. 124:

Spørgsmål nr. 124 til transportministeren fra TRU: Vil ministeren kommentere på de kritikpunkter af Lynetteholm-projektet, som fremgår af kronikken »Lynetteholm er et økonomisk højrisikoprojekt« af Hans Schjær-Jacobsen i Ingeniøren den 19. maj 2021?

Selvfinansiering af Lynetteholm er stadig udokumenteret

Hans Schjær-Jacobsen
Civilingeniør, lic. techn., HD

Transportministeren har svaret på spørgsmål nr. 124 til anlægslov 220 ved at lade By og Havn udbrede sig om selvvalgte kritikpunkter i nævnte kronik. By og Havn mener indledningsvist ikke overraskende, at etableringen af Lynettehavn ikke kan betegnes som et højrisikoprojekt. De afslutter med selv at levere evidens for, at der netop er tale om et økonomisk højrisikoprojekt. De skriver:

”Med en volumen på ca. 80 mio. tons jord samt en nettoindtægt på 50 kr. pr. tons jord, vil den samlede indtægt være 4 mia. kr. realt i løbende priser. Nettoindtægterne falder over en lang tidshorizont, så for at kunne sammenligne nettoindtægterne direkte med anlægsomkostningen, skal indtægtsstrømmen tilbagediskonteres. Som nævnt gøres dette med et spænd mellem 1,6 mio. tons jord og 2,5 mio. tons jord modtaget pr. år i gennemsnit. Dette tilbagediskonteres med en real diskonteringsfaktor på 3 pct., hvilket giver en nutidsværdimæssig nettoindtægt på mellem ca. 2 mia. kr. og ca. 2,5 mia. kr.”

Det fremgår andetsteds, at anlægsudgiften for Lynetteholm netop er 2,5 mia. kr. Det betyder, at med By og Havns ovennævnte forudsætninger bliver anlægsudgiften kun tilbagebetalt dersom den gennemsnitlige årlige mængde jord netop antager ekstremværdien 2,5 mio. tons jord i det anførte spænd. Nutidsværdien af nettoindtægten ved denne jordmængde er altså ikke et *centralt estimat*, men et ekstremt *best case estimat*. Derfor er Lynetteholm et økonomisk højrisikoprojekt og selvfinansieringen er stadig udokumenteret ud fra By og Havns egne forudsætninger.

Der er aldrig udført en konsolideret analyse af Lynetteholms selvfinansiering baseret på *centrale estimater* af de indgående parametre og en tilhørende usikkerheds- og risikoanalyse. Svaret på spørgsmål nr. 124 reparerer ikke på denne mangel, men løfter sløret for hvor lemfældigt prognosen for levering af overskudsjord og den dermed forbundne indtjening er prognosticeret. Det konstateres, at den gennemsnitlige jordleverance (forurenede og ren jord) i perioden 2013 til 2020 har været 2,61 mio. tons jord pr. år. Herefter prognosticerer åbenbart en fremtidig gennemsnitlig jordleverance de næste 30–35 år på 1,6–2,5 mio. tons pr. år og en afgift på netto 50 kr. pr. ton i gennemsnit pr. år. Det er enfoldigt at præsentere gennemsnitlige tal fra fortiden som en prognose for fremtiden. Markedet og dermed afgiften for deponering af overskudsjord er selvfølgelig kritisk afhængig af det fremtidige udbud og efterspørgsel på overskudsjord og der er overhovedet ingen dokumentation for nogen af delene. Der mangler også dokumentation af drifts- og vedligeholdelsesomkostninger i driftsfasen som begrundelse for den anførte nettoafgift.

Men situationen er endnu værre. Der mangler centrale udgiftsposter i både anlægs- og driftsfasen. F.eks. er omkostninger til arkæologiske udgravninger, finansieringsomkostninger og erstatninger til støj- og møgramte borgere ikke medregnet. Hertil kommer uafklarede omkostninger til nødvendige ledningsomlægninger og jomfruelige opfyldningsmaterialer og en god milliard kr. til nordlig dokport.

Lynetteholm som selvfinansierende nyttiggørelsesprojekt er et politisk skabt fata morgana, som der stadig ikke er nogen dokumentation for.